

RESUM

L'objectiu del present treball, *Arqueologia de l'objecte trobat*, és estudiar i analitzar en què consisteix allò el que coneixem com *objet trouvé*. Mitjançant un recorregut a través de la Història de l'Art ens aturarem per veure quines avantguardes del segle XX i quins artistes han recuperat objectes en desús i els han donat una segona vida per convertir-los en obres d'art. Analitzarem els seus precedents per veure com han pogut influir en els processos artístics posteriors.

Aquest trajecte ens portarà inevitablement a l'inici dels petits museus, i a fer una reflexió sobre allò que suposa el col·leccionisme. Es farà especial èmfasi en el canvi de valor dels objectes en convertir-se en obres d'art.

A través d'exemples d'exposicions dels últims anys i museus destinats a albirar col·leccions d'aquesta mena, veurem com en l'actualitat se segueixen emprant els objectes trobats per a l'elaboració de les obres i els discursos artístics. Tot això es farà a partir d'una mirada poèticament arqueològica pel que es refereix a troballes, que conclourà en una proposta plàstica.

Una investigació interdisciplinària

Mitjançant un procés gairebé detectivesc que Umberto Eco anomenava *semiosi abductiva*, que cerca l'elaboració d'un relat, que incloga com a hipòtesi l'origen i suposada finalitat d'un objecte o fragment d'objecte trobat —com succeeix en el procés lògic del pensament de Sherlock Holmes—; veurem la raó que ha guiat, no només la presència de tres directors de tesi, sinó fonamentalment la seua diferent adscripció disciplinar, necessària per donar coherència al fil epistemològic que sustenta la nostra reflexió. En tractar-se d'una investigació interdisciplinària vaig buscar l'ajuda de tres coneguts especialistes en els temes principals que es desenvolupen a la tesi.

La part general de la mirada arqueològica i paleontològica que se li ha volgut donar a la investigació i que forma part d'aquest procés de recerca, trobada i anàlisi i escriure / crear a partir de la troballa, que està present al llarg de tot el treball ve

estudiada després de les lectures que ha aportat tant la bibliografia com el treball de camp del catedràtic en Paleontologia Juan Luis Arsuaga.

La retòrica de la pintura ve plantejada com a forma d'entendre aquesta disciplina a partir del llibre Retòrica de la pintura d'Alberto Carrere i el director d'aquesta tesi, pintor i catedràtic de Pintura José Saborit.

Finalment, i per explicar l'objecte com a signe dins de la Història de l'Art i la importància dels canvis de valor han estat imprescindibles les aportacions del semiòtic i catedràtic en Teoria dels llenguatges i Ciències de la comunicació Jenaro Talens.

Els tres camps disciplinaris dels meus directors, articulant-se entre si, han fet possible el desenvolupament de *l'Arqueologia de l'objecte trobat*.